

CAPÍTOL I

L'espessa i intensa pluja no deixava anar el Guillem, i per més que pedalejava, a penes havia avançat uns quants metres. Les dolçaines d'*Obrint pas* sonaven cada vegada amb més força en el seu mòbil. No li calia mirar la pantalla; estava convençut que eren els pares. Se li havia fet molt tard a casa del seu amic Lluís. En teoria estaven fent els deures, però a la pràctica s'havien entretingut més del compte amb la videoconsola. Els pares haurien de ser una mica comprensius; no es podien deixar les partides a mitges. Anava tot xop, el seu impermeable groc cridaner podia fer ben poca cosa davant aquell impressionant xàfec. Les dolçaines sonaven i sonaven. Ell es volia esperar a ser una mica més a prop per agafar el telèfon. Tot i que era només a unes quantes illes, al ritme a què anava calculava que encara trigaria una mica.

Finalment, va albirar el bloc de cases on vivia. Es va aturar i es va aixoplugar sota la cornisa del caixer automàtic del banc que hi havia a la cantonada de casa. Les dolçaines insistents no tenien cap intenció de parar.

—Pare, ara vinc.

I va penjar el telèfon. El Guillem no era un noi de poques paraules, però no li venia de gust una discussió a

distància. Els pares només havien d'esperar una mica i el tindrien a tir per a qualsevol cosa. Fins i tot, segons els seus càlculs, podia caure algun càstig, que estava disposat a acceptar sense piular. Aquella partida havia valgut la pena; a més a més, havia guanyat, una cosa gens fàcil tenint en compte el contrincant, el seu amic Lluís, un expert en aquest joc de la videoconsola.

Quan ja anava a posar-se en marxa, es va adonar que hi havia un home al caixer. Era un home gran, d'ulls tristos i inquisitius, amb els cabells blancs, llargs i embullats. Estava arraulit com un cuc, tot mullat, i es tapava amb unes capses de cartró.

Instintivament, el Guillem va intentar obrir la porta, però l'home, prudent, havia passat el baldó. Es va treure l'impermeable i l'hi va deixar a la porta. Va agafar la bicicleta i va continuar pedalejant.

Va entrar a casa com els gats, intentant fer el mínim de soroll possible. La seva intenció era provar d'eixugar-se una mica abans de presentar-se als pares; no volia que el veiessin tot mullat. A més a més, hi havia l'assumpte de l'impermeable. D'una banda, va pensar que si els explicava la veritat potser estarien orgullosos de la seva gesta, tot i que cabia la possibilitat que no el creguessin, segurament amb raó, ja que la seva imaginació no tenia límits a l'hora de posar excuses, encara que es veia molt capaç d'acabar

convencent-los, ja que només havien de baixar al caixer. Però, de l'altra, en el fons li feia una mica de vergonya declarar la seva humanitat, no s'adeia amb la imatge de noi feliç i despreocupat que tant li havia costat construir.

El pare el va enxampar al passadís.

—Vas tot xop, fill. Ens hauries d'haver avisat, t'hauríem anat a buscar. Plou molt.

—I l'impermeable? —La mare sempre era més pràctica.

Per uns moments va estar temptat de confessar la veritat, però s'ho va repensar.

—L'he perdut.

—Un dia perdràs el cap —li va dir el pare.

—Dutxa't ràpid que el sopar ja està —el va apressar la mare.

Al Guillem el va sorprendre l'actitud dels pares; havia estat poc severa si teníem en compte la magnitud de la tragèdia: havia arribat tard i, a més a més, havia perdut l'impermeable. Va veure que els llums del menjador, els de les celebracions, eren tots encesos. Va fer una ullada i va veure la taula parada de festa, les copes bones i les estovalles de fil. Potser aquí hi havia la solució del misteri.

Hi havia convidats. Tots els pares del món, quan hi havia espectadors, es convertien en unes altres persones, equilibrades i molt comprensives. De seguida va descartar aquesta possibilitat en veure que només hi havia tres tovallons a la taula. Un calfred li va recórrer el cos, potser era l'aniversari d'un d'ells. Però no podia ser, en els seus catorze anys d'existència mai no havia oblidat una cosa

així; de fet, els pares eren els que s'ocupaven de fer-li'n memòria, d'una manera subtil, no com ell, que mesos abans del seu natalici ja anava posant *Post-it* grocs per tota la casa anunciant el gran dia. No, la celebració devia ser per un altre motiu, devia tractar-se d'alguna cosa de la feina. O potser els havia tocat la loteria, o una herència i ara eren rics. No, això era una ratllada seva. Després de meditar-ho tres segons, es va decidir per la via directa i va preguntar:

—Què celebrem?

—Avui fa vint anys que la mare i jo ens vam conèixer en una festa de final de curs al campus de ciències. No parava de mirar aquesta noia, com si m'hagués donat encantàries. De seguida em vaig enamorar d'aquesta estudiant de dret que volia salvar el món de la injustícia.

—I jo, d'aquest boig despistat que estudiava física.

El pare va abraçar la mare i es van fer un petó als llavis. Feien una parella ben curiosa. Ell era molt voluminós, tenia galtes de pa de ral i era ben rodanxó, duia els cabells curts i unes ulleres rodones i petites que encara li accentuaven més la cara de miop. Ella, en canvi, era petita i prima, però amb molta presència, tanta que de vegades empetitia la figura del pare. Però quan s'abraçaven, al Guillem li semblava que el seu pare era ben bé l'increïble Hulk, el personatge verd creat per Marvel, i la seva mare, Betty Ross, la filla del coronel Thunder. Igual que Bruce Banner, el seu pare també era un científic, tot i que no com el del còmic. Ell no investigava la bomba gamma; les úniques bombes

amb les quals tenia contacte el seu pare eres les de crema que venien a la pastisseria.

—I aquestes coses no se celebren en la intimitat?

—Doncs sí. Però com que l'àvia no hi és i no ens pot fer de cangur, hem decidit fer-te partícip de la nostra alegria.

El Guillem no en va quedar gaire convençut. No li agradaven aquelles mostres d'afecte dels pares. Ja no tenien edat. Tots dos passaven dels quaranta, i no els quedaven bé tantes moixaines i encara menys en públic, sobretot si el públic era ell. Encara que es considerava una persona amb la ment oberta, un noi del seu temps, en segons quines coses preferia no pensar-hi. A classe hi havia un noi que deien que havia estat fecundat *in vitro*; exactament no sabia en què consistia aquell experiment, però sempre havia pensat que era una sort. A ell també li hauria agradat ser un d'aquells nens, ja que el fet de pensar en la seva fecundació li feia agafar esgarrifances. La dutxa li va anar molt bé, les cabòries van marxar i la gana se li va obrir. Estava preparat per gaudir d'aquell àpat tan especial.

De primer hi havia amanida de formatge. El Guillem anava separant amb una destresa de mestre cada element del plat que no li agradava. Per al seu gust, hi havia massa barreja de coses que es podien contaminar, com aquell deliciós formatge amb la pastanaga i altres tipus de vegetals no desitjats.

—De segon, què hi ha?

—Tofu amb verdures.

—Tofu? Què és això?